

נקודות של אור

מאמר יסודי בנכחי החיים טזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א – יו"ל לקראת שבת פרשת נצבים וילך תשפ"ו

א. מי שום?

מישהו דופק בדלת, רוצה להיכנס אלי הביתה.

אבל למה שאפתח לו?

אני לא מכניס הביתה שום דבר שאני לא צריך!

וגם, לך תדע מי זה, מה הוא רוצה ממני. אין לי שום עניין לפתוח למי שאני לא מכיר.

אני נשאר בפנים. הוא נשאר בחוץ.

בינינו דלת, שאני לא מוכן לפתוח בשום אופן.

זה לא שאני אדם רע,

אני פשוט לא מרגיש צורך לפתוח. אני מסתדר מצוין לבד.

ודו"ד,

הוא ממשיך לדפוק.

ב. לא פותח, בחלומות!

אין סיכוי בעולם שאפתח את הדלת כל עוד אני בטוח שאני מסתדר לבד.

ומה לעשות, שככה אני באמת בטוח.

אני בטוח שאני מושלם, חזק, גיבור ומצליח לבד.

יש לי תדמית טובה בעיני עצמי, אני חושב שאני בסדר, שיש לי כוחות, שאני צודק.

לפתוח את הדלת זה אומר להגיד במילים אחרות: אני לא מסתדר כאן לבד. אני צריך את בעל הכוחות כולם שייכנס אלי, יעזור לי לצלוח את

החיים.

ואני לא מוכן.

הדמיונות שלי חזקים ממני.

אני מאמין בהם.

חי במסכת של שקרים של עצמי.

אוכל את הסיפורים שאני מספר לעצמי.

ג. הדפיקות לא מסתיימות

והוא דופק.

הוא מפגיש אותי עם חולשות אישיות.

זה מבהיל אותי, ואני ממנה להסתיר אותם בכל דרך אפשרית.

והוא דופק.

מגלה בי כעסים ודחפים שלא חלמתי שיש לי.

וגם אותם אני מחפה, צובע בצבעים יפים.

והוא ממשיך לדפוק.

מעורר בי פחדים וחרדות, אבל אני לא מגלה אותם לאף אחד, גם לא לעצמי.

עוד דפיקה: קנאה.

עוד דפיקה: גאווה.

עוד דפיקה: כישלון.

לפעמים הנקישות תכופות, לפעמים יש מרחק ביניהם, אבל הן לעולם לא נפסקות. דו"ד עקשן. לא מוותר עלי.

וגם אני עקשן. ממשיך לאחוז בדמיונות, לא מוכן להכיר שאני צריך מישהו בחיים שלי. מישהו מסויים.

יד ד. כי אצא למלחמה

אבל אני לא טיפש.

אט אט, הדפיקות מצליחות לערער אותי.

הדמיון שאני כבר מושלם וטוב וצדיק וחזק וגיבור ובעל מידות מפעימות - נסדק.

הדלת כמעט נפתחת.

לא.

אני לא מוכן שזה יקרה.

אין לי ברירה, אלא לצאת למלחמה עיקשת מול כל פיסת ערעור על התדמית המושלמת שלי לגבי עצמי.

אין לי ברירה, כי אני לא יודע שקיים משהו אחר. אני בטוח שהתפיסה העצמית שלי היא הדבר היחיד שיגן עלי, הדבר היחיד שאני יכול להישען עליו.

לפתוח את הדלת זה לוותר על הדבר היחיד שנותן לי טעם של יציבות וערך עצמי.

אז אני נלחם.

ובמלחמה, כמו במלחמה, כל הדרכים כשרות.

היעד המלחמתי: להגן בכל דרך על התדמית שלי!

דרכי הלחימה: מגוונות.

לפעמים אני בוחר בלהאשים. אני אדם רגוע - למה אתה חייב לעצבן אותי?! אני אדם טוב - ורק בגללך נכשלתי!

לפעמים אני בוחר בלהתמסכן. אני בעצם אדם טוב, אבל כל כך סובל - שמותר לי קצת לוותר לעצמי. די. כמה אפשר להתגבר.

לפעמים אני פשוט מייפה את המציאות. מסביר לעצמי שזה לא כישלון או חולשה - זה בעצם מצווה, והייתי חייב לעשות את זה.

לפעמים הדרך המועדפת עלי היא תירוצים, ואני מוצא את עצמי במסע שכנוע והסברה שמתחיל מחסכי הילדות שלי, דרך ההורים שלא הביעו לי אהבה, דרך צוות המחנכים שלא ראה את הילד שבי - וכלה ביוקר המחיה והלחץ של כל מה שקורה כאן בארץ הקטנה...

כל אלה, ועוד דרכים רבות ומגוונות, לא את הכול אפשר לחשוף... העיקר לשמור על התמונה היוקרתית של עצמי, העיקר להרחיק אותי מהמפגש עם האמת הפנימית שלי, העיקר להדחיק את הכאב הפנימי שהולך ומתפתח.

וידוּי ממשך לדפוק.

יד ה. המצפון מתעורר לפעמים

לפעמים הוא מצליח להבקיע בי משהו.

לפעמים המציאות חזקה יותר מכל תירוצי, ואני פוגש בעצמי חסרון שאין דרך לטשטש.

ואני עומד מול החסרון הזה, מבוהל כמו שלא הייתי מבוהל מעולם.

אני מבוהל, כי כל המשענת שלי בסכנה!

אבל אל תדאגו, יש בי מגננונים כל כך מתוחכמים - שיודעים להגיב כמעט בצורה אוטומטית.

את הבהלה הזו אני ממחר לתרגם כ'הרהורי תשובה'.

את המצפון על הנפילה אני צובע בצבעים של 'תשובה מאהבה'.

חושבים שזהו? שפתחתי את הדלת לדוֹי?

לא כל כך מהר.

אני רואה את הסדק בשלימות - וממחר לתקן אותה.

אל תשאלו מה אני מוכן לעשות כדי לתקן את הסדק: מוכן להתענות ולהסתגף, לפזר צדקה, לערוך תיקונים, אפילו לעבוד באמת על המידות ולתקן אותם, להפוך לאדם יותר רגוע, יותר מושלם, יותר עָנָו -

העיקר שלא יהיה סדק!

העיקר שלא איאלץ לפתוח את הדלת לדוֹי!

העיקר שלא אצטרך לוותר על משענת הדמיונות והשקרים של עצמי!

ואז, כשדוֹי ממשיך לדפוק, אני כבר מעז לענות לו מעבר לדלת הנעולה:

"מה אתה רוצה ממני? הנה, תיקנתי את המידות, אני כבר מושלם, אני כבר צדיק אמיתי -

למה אתה ממשיך לדפוק?!"

למה כל כך בוער לך שאפתח לך את הדלת?

אני מבטיח להיות נקי, להיות הכי טוב בעולם, מבטיח לא להיכשל לעולם בשום חטא ועוון כלל, מבטיח להפסיק עם הירידות הרוחניות שלי מעתה ועד עולם,

העיקר תפסיק לדפוק לי בדלת!"

יד ו. רק אל תשקר

וידוּי עומד מול הדלת הנעולה, ולוחש לי:

למה אתה חושב, בני, שאני רוצה אותך הכי מושלם בעולם?

למה אתה סבור שאני מצפה ממך חיים של אפס נפילות?

אני בראתי אותך, אני יודע טוב יותר מכולם - עד כמה הדמיונות שלך הם כעשן כלה וכאבק פורח.

אני יודע שאין לך באמת סיכוי לעמוד מול החולשות האנושיות שלך.

זה רק אני, שעומד כאן בחוץ, שיכול לעזור לך מול עצמך...

אני הפתרון היחיד שלך.

ואני לא מבקש ממך להתגבר לבד. כל מה שאני מבקש - זה שתפתח לי את הדלת.

אבל אתה יודע מה הבעיה שלך?

הבעיה היא, שהחותם שלי הוא אמת.

"כי אתה אלוקים אמת, ודברך אמת".

ושקר, מה לעשות, לא יכול לפגוש אמת.

כל עוד תישאר תפוס בשקרים ובדמיונות שלך לגבי עצמך,

כל עוד תמשיך להילחם על הרצון להצליח לבד ולהסתדר בכוחות עצמך -

באמת אין שום סיכוי שתפתח לי את הדלת.

כל עוד לא תכיר את האמת שלך,

בלי לייפות את המציאות,

בלי להתכחש אליה,

בלי לברוח ממנה,

בלי להילחם כדי להסתיר אותה,

כל עוד לא תתבונן בחולשות, בפחדים, בכישלונות, בנפילות, בקנאה, בבעסים, בתאוות,

כל עוד לא תגיד לעצמך בכנות - כן, כל זה - זו המציאות שלי. לא שלימות, לא גבורה, אלא אנושיות חלשה ופגיעה...

כל עוד זה לא יקרה - הדלת לא תיפתח.

פרק ז. פתחתי אני לדודי

הוא לוחש לי את זה מאחורי הדלת כל הזמן.

וכל מה שנדרש ממני - זה קצת אומץ, להסכים להטות אוזן ללחישה הזו.

להסכים להכיר בה. באמת הפשוטה שלה.

כי באמת, הדבר היחיד שיגרום לי לפתוח את הדלת לדודי - זה להיות אמיתי עם עצמי, ולהפסיק את השקרים של עצמי.

ובאמצע הלילה זה קורה.

אחרי שנה של ניסיונות בריחה, של דלת סגורה, של מלחמה מול עצמי, של אוזניים אטומות למשמע הנקישות, אני פשוט קולט את המציאות הפשוטה:

לך ה' הצדקה, ולנו בִּשְׁתִּי הַפְּנִים.

כל מה שיש לי, זה בושתי פנים.

כל מה שיש לי באמת, זו חולשה, חוסר אונים, חוסר יכולת. הרי אני לפניך כבלי מלא בושה וכלימה.

כל הסיפורים שאכלתי במשך השנה, על העוצמה שלי, על כמה אני מוצלח וחזק ומסוגל וגיבור וצדיק ובסדר - הכול דמיונות שווא ומדווחים.

ואז, בחשש מהול בתקווה גדולה, אני מרשה לעצמי לסובב את המפתח, לפתוח בזהירות את הדלת, ולגלות שם את דודי, את המלך שעומד בשדה ומחפש אותי. את היחיד שיש בידי את הכוח והרצון לעזור לי במסע החיים המטלטל שלי.

פרק ח. הפנים הופך ליהלום

שמעתי הרבה פעמים על תשובה אמיתית מאהבה שהופכת זדונות לזכויות.

ואף פעם לא הבנתי את זה.

איך בדיוק, למען השם, לוקחים את העוולות הכי גדולות שלי, את הנפילות הכי מזעזעות, את הרגעים הכי שפלים בחיי - והופכים אותם ליהלומים מלאי זכות?!

תמיד חשבתי שזה עוד פתגם של חיזוק.

אבל עכשיו, כשאני עומד מול דודי, אני מבין.

כי פתאום, אותו פגם שמקנן בי, שעד לפני רגע היה פגם שמשקף ומתעב ומרחק אותי,

אותה חולשה שהייתה מפילה אותי שוב ושוב בבורות של עצמי, ומביאה אותי לנקודות קצה רוחניות -

היא עצמה הופכת להיות מקור החיבור שלי!

היא היה הסיבה - שרק בגללה העזתי לפתוח את הדלת, לוותר על שקר השלימות - ולהכניס את דודי אליי הביתה!

הכעסנות שלי, היא זו שמביאה אותי לכמיהה אמיתית לדוֹדִי שיציל אותי מעצמי, שישמור על המשפחה והחברים שלי מההתפרצויות ההרסניות שלי.

הפחדים שלי, הם אלה שגורמים לי להתרפק על ק-ל שומרינו ומצילנו.

הגאווה שלי, היא זו שחשפה בפניי כמה אני ילד טיפש שבטוח שמנהל את העולם, היא זו שהאירה את עיניי כמה מצחיק שזה נראה מהצד.

הנפילות שלי - הם אלה שהביאו אותי לפתוח את הדלת ולהתחנן שישמור עליי, שיגן עלי מהנפילה הבאה.

כן, המידות הרעות והחולשות שלי - הם היהלומים שלי, הם המפתח של הדלת החוצצת ביני לבין דוֹדִי.

דודי ט. המוֹנִיטוֹר שֶׁל הַחַיִּים

ובשאני חושב על זה - זה פשוט מדהים:

כל הפעמים שבהם עמדתי מבוהל מול העליות והירידות שלי - לא היו הרהורי תשובה או יראת שמים.

זה היה פשוט פחד על התדמית שלא תיסדק.

היא נבעה מחוסר כנות שלי מול עצמי, מהדמיון שאני אמור להיות מלאך מתוקן ומושלם.

אבל עכשיו, כשאני עומד מול דוֹדִי, בכנות ובאמת, פתאום אני קולט שאדברה:

העליות והמורדות - הם קו החיים על המוֹנִיטוֹר שלי!

כל נפילה מגלה לי עוד מקום שבו אני זקוק לדוֹדִי!

כל עליה מגלה לי עוד רגע שהבורא שמר עלי!

מסע החיים הזה הוא הפתרון היחיד שיעזור לי להתנתק מהחלום שלי על שלימות עצמית, מהמלחמה על הדמיון, מהצורך בהצדקה עצמית,

מהצורך בתירוצים והאשמות!

אם הייתי נשאר מושלם - איך היתה הדלת נפתחת?

ר' אשר היה אומר:

'אמת' ראשי תיבות - א'ני מ'שקר ת'מיד.

כי רק כשאני קולט את השקר התמידי של עצמי - אני מגיע לאמת האמיתית של החיים.

דודי י. שֶׁלֹא אֶשְׁכַּח שְׁאֲנִי יָצוּר

ובעוד ימים ספורים, כשאעמוד שם בתפילה מול מלך המשפט, אתחנן בפניו במלוא הכנות:

"מְלוֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם בְּלוֹ בְּבִבְדָּךְ, וְיָדַע כָּל פְּעוּל כִּי אַתָּה פֹּעֵלְתוֹ, וְיָבִין כָּל יָצוּר כִּי אַתָּה יֹצְרְתוֹ".

עד עכשיו, כשהדלת עוד היתה נעולה, והייתי אחוז בשלימות המדומיינת של עצמי, גם הייתי אומר את המילים האלה.

הייתי אומר אותן, ומכוון בכל ליבי על השמאלנים שיכירו סוף סוף באמת שלי, על הגויים שסוף סוף יבינו עם מי הצדק בעולם. לפעמים גם

הייתי יורד לרחולוציות ומכוון על כל החיות והעופות והשרצים שבעולם, שיכירו את מלכותו יתברך.

על כולם הייתי חושב. רק לא על עצמי.

כי מה הקשר אני?

אני בסדר. עדיף שלא נתמקד כרגע באדם אחד - כשיש עולם שלם שצריך תיקון...

אבל עכשיו, כשהשקר מנופץ והאמת מתגלה, **ואני עומד להתחיל עוד שנה של חיים בעזרת ה' - אני מלא חשש.**

מי אומר שהדלת תישאר פתוחה גם הלאה?

מי אומר שלא אתפתה שוב אחר הדמיונות שלי?

ריבונ של עולם, אתה היחיד שיכול לשמור עלי בעניין.

אתה, שלא וויתרת עלי, שדפקת ודפקת ולא התייאשת ממני, תרחם עלי!

מי כמוך יודע, שכל עוד אני חי בעולם השקרי הזה - הנטיה הטבעית שלי היא להאמין לדמיונות של עצמי ולא לוותר עליה.

אם אתה לא תשמור עלי - אני שוכח מהכול ונועל את הדלת מחדש!

לכן, ריבונ של עולם, אנא, תמשיך לשמור עלי, תמשיך לדפוק, תן לי לראות כל החיים שאני בסך הכול פֹּעֵל, שאני בסך הכול יָצוּר, שאתה

הפועל ואתה היוצר!

מלוך עלי, ריבונ של עולם! מלוך על העולם הקטן שבי, וכמובן - על כל העולם כולו...

לקבלת העלון המודפס - בכתי המדרש דחסידי ספינקא:

בני ברק - רחוב דונולו 11 • ירושלים (עברית ואנגלית) - רחוב בר גיורא 28 • אלעד - רחוב אבן

גבירול 17 • בית שמש - רחוב יונה בן אשיתי (ליד 'איחוד הצלה') • ביתר עילית - ר' אשר'ס שול -

רחוב פעזריט פינת החוזה מלובלין • סטפורד-היל 117 Clapton Common

לעילוי נשמת הרבנית מרת חנה פעטא ע"ה

בת יכלחט"א מרן רבי ישראל חיים שליט"א

י"ל ע"י מכון 'אסונה פשוטה' - ספינקא, ע"פ הכנת הכותב. להצטרפות לרשימת התפוצה -

לתרומות והארות - ניתן לפנות במייל: a0504171897@gmail.com